

discordanță

Anisoara Iordache

alergând de colo-colo,
pierdut e
sensul cuvintelor.
printre becurile aprinse,
un Moș Crăciun
dansează mecanic.

cărțile noastre de citit
sunt acum cărți de joc-
oblonite diminețile;
serile-s cețoase-
pe prag, cineva a lăsat
o scrisoare.

se tot vorbește
de resetare...
parcurile cu trandafiri
îs zone de vânătoare-
prin masca de țepi,
razele lunii se întrezăresc.

frica paralizează
puii de vrabie;
tot mai slăbite-s
aripile speranței-
valurile marii lovindu-se de stânci,
culcuș modelează.

ochi nevăzuți spionează-adâncurile...
în umbra arborilor tisa.
privim pe furiș stelele;
un fir de lumină,
din caierul parcelor,
luminează drumurile.

aceiași refren intonat
de voci răgușite
îl auzi peste tot;
privirile inocenților
se lovesc de zidul de piatră
al monștrilor.

tristețea

întinde tentaculele disperării;
ce este bun și ce este rău
nu mai discordă,
deasupra noastră,
apele tulburate ale gândurilor.

încâlciți în labirintul teoriilor...
punctele cardinale au pierit.
pasărilor nu-și mai găsesc vechile cuiburi.
adam și eva
vor mai mușca încă o dată
din măr?